

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

15. martā

Marts ir pašā viducī. Šogad patiesi piepildās senie, poētiskie vārdi, ka ziema cīnās ar pavasari. Šie, ārējie procesi neizbēgami atgādina norises mūsos pašos, jo daba ir lielākais skolotājs, kādu Radītājs ir devis. Arī tajā redzam, kā aizejošais cīnās ar to, kas tuvojas, bet dabā arī arvien sevi pauž nepārprotamā patiesība, ka laika ritējumu apstādināt nav iespējams. Un tas attiecas arī uz mums. Dažkārt gan, līdzīgi kā šobrīd ir ar ziemu, aizejošais vēl ilgi un spēcīgi turas savās pierastajās pozīcijās, cenšas mainīt izkārtnes un tā, visiem iespējamajiem līdzekļiem vēlas saglabāt savas pozīcijas. Tā tas mēdz būt arī mūsos pašos. Tomēr šajā pirms-Lieldienu laikā vismaz man jādomā par kādu mūžīgu pārveidi - dzīvības un nāves mijiedarbību, kas notiek nebeidzamajā cikliskumā, kurā dzīvība arvien no jauna atjaunojas, atjaunojas caur nāvi. Laikam jau pieņemt šo nebeidzamo plūdumu un tajā pieredzēt neatgriezenisku transformāciju, kas attiecas arī uz sevi pašu, ir tā lielākā gudrība. Kristus Jaunajā Derībā to izsaka zīmīgos vārdos "ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, tas paliek viens, bet, ja mirst, tas nes daudz augļu" (Jņ. 12:24). Arī šis pandēmijas laiks saistās ar pirms tam esošās esības aiziešanu, transformāciju. Šim aiziešanas procesam diemžēl līdzī tiek aiznestas cilvēku dzīvības. Tas nešaubīgi ir traģiski. Bet katrs patiess pagrieziens, katra pasaules krīze ir tajā pašā laikā arī drāma ar sāpju, nāves pieredzēm iekšēji un ārēji. Bet, kas no šī visa, šobrīd notiekošā, uzdīgs? Tas vēl ir atvērts jautājums...

Dabā šobrīd nešaubīgi ienāk pavasaris, ar jaunu atdzimšanu, jaunu enerģiju, kad iepriekšējais laika loks sevi ir izsmēlis. Tas notiek dabiski. Vai mūsu - cilvēku esībā mēs kādreiz nevēlamies ar visiem spēkiem paturēt jau patiesībā aizgājušo - mākslīgi, cerot uz kaut ko, patiesībā jau sen vairs neauglīgu? Protams pasaules garīgās tradīcijas runā par dažādiem brīnumiem, kad no nokaltušiem zariem rodas jauni dzinumi, bet tas tikai norāda uz to, ka mums katram pašam ir jāsadzird, jāšaredz, kas ir jānocērt, un, kam jāpalīdz dzīt asnus. Pirms – Lieldienu laiks atgādina, ka, lai tiktu dzīti jauni asni, kas, savukārt, nesīs jaunus augļus, ir jānotiek transformācijai, pēc kuras vairs nav atpakaļceļa. Vai esam ko tādu pieredzējuši? Tā ir pieredze, ko Rumi izsaka vārdos: "mirsti pirms miršanas!" Iespējams, šāda miršana ir kādas atvadas, pagrieziens dzīvē, kāds brīdis, kas atstāj dziļas pēdas tevī un tu pēc tam vairs neesi tas pats, kas biji...

Šie patieso transformāciju brīži ir tie, kas visvairāk mūs virza uz priekšu. Var būt arī, ka tie prasa ļoti ilgu laiku. Bet tos pieredzot, tu ieej pavisam jaunā savas biogrāfijas posmā, un iepriekšējās shēmas, rāmji un modeļi vairs neeksistē. Varbūt sajūti sevi absolūti nedrošu, bet Tevī jau ir iedzītas jaunas saknes, atstātas jaunas pēdas. Nereti šādās pārmaiņas cilvēkā izpaužas arī pavisam vizuāli – mainas acu skats, kustības. Jā, tomēr mēs varam mainīties... ja vien to vēlamies. Un, mēs jau maināmies uz to pusi, uz kuru patiesi vēlamies. Bet tu vari būt gan kā kviešu grauds, kas transformējoties, arī – ejot cauri nāves pieredzēm, nes augļus, gan kā lauks – laba zeme, kurā šāds kviešu grauds, kas ir gatavs transformēties, krīt.